

[Waldorff]

»Det sociale sikringssystem er gået ud over de sociale behov. Man kan spørge, om der overhovedet bør betales sociale understøttelser, hvis familieindkomsten er over et vist niveau. Man må erindre, at arbejdsløshedsunderstøttelsen i mindre grad finansieres via kontingentet og i overvejende grad finansieres over de almindelige skatter.«

Det opfatter jeg som et angreb på hele dagpengesystemet. Det opfatter jeg, og det kan kun opfattes som et forslag om at betragte dagpengesystemet som en social ydelse og ikke som et forsikringssystem. Jeg har arbejdsministerens ord for, at sådan skal man ikke gøre, nemlig i Aktuelt for den 19. september 1981.

Jeg kan, for nu ikke at gå i dybden med, hvordan dette virker specielt over for kvinder, der bliver arbejdsløse, og alle de andre ting, man kunne tage op, bare nøjes med at referere en enkelt reaktion fra den socialdemokratiske gruppe. Den stammer fra Ekstra Bladet den 19. september 1981, hvor hr. Kaj Poulsen siger:

»Det her beviser, at arbejdsgiverne ikke kan rulle et spinatbed ud, uden at Camre vælter sig i det.

Jeg har sgu aldrig troet på ham som ordfører, og det viser sig velbegrundet.«

Formanden:

Hov, hov.

Waldorff (VS):

Det var et direkte citat.

Formanden:

Det var et citat?

Waldorff (VS):

Ja, det var. Jeg beklager meget.

Formanden:

Normalt er det ingen undskyldning, men lad os ikke bruge tid på det.

Waldorff (VS):

For nu ikke at gøre det for langt skal jeg lade være med at læse alle de ting op, som blev skrevet i Berlingske Tidende den 20. september 1981 om de offentligt ansatte, blot nævne, at der her bliver lukket op for et an-

greb på de offentligt ansatte, bl.a. ved at sige, at det kræver en mentalitetsændring hos mange af de offentligt ansatte at få ændret prioriteringen af de offentlige udgifter, at sige, at mange steder vokser den offentlige sektor for den offentlige sektors egen skyld, for embedsmændenes, for sagsbehandlernes, for systemets skyld. Det er ord, som ikke kan opfattes som andet end en støtte til den politik, fremskridtspartiet har stået for, og sådan er det blevet opfattet bl.a. af fremskridtspartiet selv, og så kan hr. Camre hyle bagefter og sige, at det mente han slet ikke.

Sagen er, at der er begået en politisk gerning her, som har en bestemt virkning, og den ligger i forlængelse af den tale af socialministeren, vi har hørt tidligere, om, at staten bl.a. på bistandskontorerne optræder som en formynderstat. Det er faktisk i sin kerne rigtigt, men løsningen er ikke at angribe de mennesker, som er sat til at forvalte dette behandlingssystem. Pointen er, at man må angribe de årsager i samfundet, som skaber behovet for behandlerne og for en stadig udvidelse af den offentlige sektor på dette område. Det var dér, hr. Camre skulle have sat ind i stedet for.

Jeg er ikke spor bekymret over, at jeg ofte får at vide, at nu har vi igen angrebet LO, og i samme åndedrag bliver der sagt: fagbevægelsen. Jeg har ikke angrebet fagbevægelsen. Jeg har præcist angrebet den socialdemokratiske dominerede del af fagbevægelsen, og selv om det er utrolig svært for socialdemokrater, så tror jeg, at hr. Camre må vænne sig til den tanke, at selv om man ønsker det, så er fagbevægelsen ikke automatisk socialdemokratiets ejendom. Man kan altså kritisere dele af fagbevægelsen, bl.a. for at føre socialdemokratisk politik eller fungere som forlænget arm for socialdemokratiet, uden at man af den grund kritiserer fagbevægelsen som organisation. Det er alle arbejderes organisation, ikke kun socialdemokraternes.

Så skal jeg sige kort om de forskellige dagsordener, at vi ikke kan stemme for socialdemokratiets dagsorden. Vi har forstået den præcis på den måde, den er tænkt på, nemlig at nu skal man ved hjælp af forskellige kneb, bl.a. over for pensionskasserne, sikre, at kapitalen får nogle billige og risikovillige lån. Det er vi imod, og derfor er vi selvfølgelig også imod dagsordenen.